(2) 1968/69

GLASILO DIJAKOV PEDAGOŠKE GIMNAZIJE
Ljubljana, februar 1969

cena: 1.Din

Dijaki, prinesite prispevke v 3. c

043793
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

KAZALO

opeka
obtožba
junak
iskanje resnice časa
življenje - ljubezen
skeleč utrinek
oči
koraki
zlata zarja
majhno modrovanje dežurne o raznih stvareh
demokracija da - razkroj ne
mladost je norost
zrcalo našega obraza
čas in mi
top pop
disco krožek
kronika s Starega vrha

NEOBJAVLJENI PRISPEVKI

Hemingway - dober literarni referat
o profesorju B.
ne utegnem se muditi s tabo - popravi
brez misli - popravi
NŠO-ČI - pogum

Nekaterih prispevkov še nismo pregledali.

OPEKA

sobota

Delavci so popravljali streho. Streha je namreč puščala. Bila je že stara.
Za dimnikom so pozabili nerabljeno opeko.

nedelja

Opeka se je prebudila zgodaj, saj ni vedela, da je nedelja. Tudi golobje so bili že zbujeni. Ker ni imela drugega dela, jih je opazovala, kako so v gručah vzletavali in spet posedali po strehah. Zdelo se ji je, da mora biti zanimivo takole leteti in da bi tudi ona zmogla. Želela si je, da bi jo kdo opazil - če bi letela zelo visoko, bi jo morda kdo zagledal! Strehe jo bodo vsekakor opazile, toda upala je, da jo bodo videli ljudje, ker strehe ne znajo pisati. Ona pa je sanjala, da bi nekega dne natisnili njeno ime v časopisu. Močno si je želela leteti in velik je bil njen pohlep po slavi. Torej je poskusila.

ponedeljek

"Včeraj so v Muzejski ulici našli truplo. Žrtev je gimnazijski profesor tovariš Jože Glavič. Sumijo, da gre za naklepen umor iz nevoščljivosti. Profesor Glavič je imel, kot vsi profesorji, zelo visok standard. Mnogi so mu zavidali tudi zaradi nadvse spoštovanega položaja v družbi. Naši novinarji niso mogli izvedeti ničesar natančnejšega. Vse je strogo konspirativno. Preiskava je v teku.
Opozarjamo cenjene bralce, da jih bomo o vsem sproti in najhitreje obveščali. B e r i t e n a š č a s o p i s!"
Opeke niso omenili.

Alenka Žigon

OBTOŽBA

Česa me dolžite
vi ljudje;
mar ste ljudje ?

Vi, ki hudobijo sejete,
vi, ki zlo v človeška srca trosite,
vi ljudje;
mar ste ljudje?

Ne, vi niste ljudje
in srca nimate,
in nič ne čutite
vi, samo rane zadajate!

Ne in še enkrat ne,
vi niste ljudje!

NŠO-ČI

JUNAK

V razred profesor prikoraka,
redovalnico odpre
in gleda našega junaka.
Enajst že cvekov v zgodovini
mu stoji,
on pa po klopeh ti gleda
in veselo se smeji.
Profesor ga poklical je,
da še enkrat vprašal
bi ga zgodovino:
- Znaš kaj?
- Nič!
In že urno v klop se zapodi
v redovalnici pa
dvanajsti cveček zablesti.

Nagode

ISKANJE RESNICE ČASA /povzetek iz Naših razgledov/

1. Ali bo človeštvo s pomočjo napredka kdaj doseglo človeka zares vredno življenje?

Anketa odgovorov: 36 % - v daljni prihodnosti
30 % - nikoli
14 % - človek že živi tako

V daljni prihodnosti, nekoč, v komunizmu /je predvideval že Marx/ - toda mar ni ta prihodnost tako daljna, da se pojavi nevera v izpolnitev.

P.S. Vprašam se, mar ne more človek že sedaj živeti res kot človek, da v sebi zatre vse tiste lastninske težnje in težnje po osebni koristi... ter se posveti delu v družbi in topli pomoči do sočloveka? Seveda, idealist - boste rekli! Ne, prav dobro se zavedam, da bi se tak človek danes odtujil, doživel hude krize in postal tudi osamljen; ker pač: naša zavest? misel? čas?
Ti pa stisneš glavo med ramena in roke v žep ter komolce naprej in laž na jezik.

2. Na kakšen način je najprimerneje živeti?

Odgovori ankete: 65 % - /predvsem dijaki in študentje/: zanimati se za vse stvari, ki imajo splošno družbeni pomen, prizadevati si za reševanje skupnih zadev, čeprav nas dosledno ne zadevajo in biti koristen član družbe.

31 % - skrbeti predvsem zase in za najbližje, ustvariti si čim ugodnejše življenje, čim manj se ukvarjati z zadevami, ki me neposredno ne zadevajo, reševanje skupnih zadev prepustiti drugim.

Anketa je tudi pokazala, da si večina mladih želi predvsem družinske sreče, /73 %/, ter zdravja /50 %/ in moči; želimo si preprečiti vojno; srečo v poklicu ter da bi našli smisel življenja ...

P.S. In tisti, ki tako slepo in zabito verujejo, da bodo srečni, če bodo skrbeli le za svoj želodec? So to ljudje, ki so brez vesti človeštva, ali ti lahko grade novo družbo...? Ali pozabljajo, da svet ne stoji samo danes, ampak bo tudi še jutri! Strinjam pa se, da človekova notranja zavest sreče v najožjem okolju vpliva na njegovo delo. Zato je prav, da se borimo za to v prvi vrsti, a vendarle, koliko jih med nami prav ob tem pozabi na kulturo srca!

3. Za kaj bi umrl? za splošne družbene ali zasebne zadeve?

25 % - za ljubljeno, drago osebo
22 % - za nobeno stvar
16 % za domovino

Vidimo, da je normalen odnos do smrti - s tem tudi do življenja. Smrt pomeni človeku nekaj dokončnega, ko je postavljen pred sam - nič.

P.S. Kaj ne vstaja iz tega tudi naša mladostna želja, da bi živeli, želja po miru in ljubezni, po lepšem življenju, ki se mu z vztrajnimi koraki življenja približujemo. Seveda se takoj pojavi tu - če?
Lepo je živeti! Bolečina, sovraštvo... saj to ti šele pokaže radost in srečo, ko spoznaš ljubezen.
Poglej si v obraz - si človek? Potem imaš vero, upanje, samozavest... veš, da bo nekoč vstal človek - ali pa ne! Če bo ta nori svet tako grabežljivo hlastal po krvi ...?

4. Česa se bojim?

75 % vojne
ostali: bolezni, da bi mlad umrl; da v življenju ne bi nič dosegel in nikomur nič ne pomenil; lakote

P.S. Če bi bili ljudje, se nam ne bi bilo treba ničesar bati. Koliko je to vredno! Če...

5. Vrednote:

Večina ceni: pravo delo, ki ga človek opravlja z veseljem, ko čuti, da nekaj ustvarja, in ob delu preizkuša svoje zmožnosti in znanja.

Delo nosi čas in delo čas presega. Človekovo bistvo je delo, tako je ugotovil že Marx, to vemo mladi.

P.S. A ne prav vsi... Marsikdo se raje zabava ves ljubi dan. Jaz pa čutim, da sem po delu res lahko srečna in vedra, kajne tovariši!

6. Kaj bi storil, če bi imel moč in oblast?

- vse sile bi usmeril na razvoj znanosti, kulture in gospodarstva.

Torej mladina veruje, da je resnično mogoče odpraviti neenakost med ljudmi!

P.S. Preorala bi srca, ki jih je zarasel plevel /denarja in ugodja/, zbudila bi otopelost, ki je zasenčila duše... v ljudeh bi zbudila človeka ... in brez usmiljenja bi stopila trdo na pot za človeka.

7. Kaj želim doseči?

50 % trdno vedo kaj

11 % /od kmečke mladine/ se prepusti toku življenja, ker obupajo in nimajo možnosti, da bi želje kdaj uresničili.

30 % pa še omahuje in išče svoje mesto v življenju in družbi.

8. Ali potrebujem boga?

50 % kmečke mladine je odgovorilo pritrdilno, ker jim vera daje uteho v življenju

27 % da
35 % ne

36 % sploh niso razmišljali, ker kaže, da vera ni tak problem.

Delavska mladini vidi v veri nekak napotek za moralno življenje. Študenti in dijaki pa mislijo /splošno povzeto/, da daje na vsa vprašanja odgovore znanost in vera ni potrebna. Zelo malo jih pričakuje posmrtno življenje.
Znanost je roka človeka, ki o vsem odloča sam in je odgovoren sebi.

P.S. Znanost resnično daje odgovore, vendar: kaj je bistvo človeka? Saj ga mora najti vsak posameznik sam in ga uresničevati v imenu človeka.
Nekdo pa je vprašal: "Kaj pa je življenje, kdo je vdahnil materiji življenje, kdo je začetnik življenja? Bog. Fizikalno in kemijsko smo sestavili celico, vendar ni gibala, ni živela ...!"

ŽIVLJENJE - LJUBEZEN

I. poglavje

Pogledi, simpatija,
stisk dlani, radovednost,
nežen poljub
strast, grizoče ustnice
strah in beg

P.S.
List se je zganil v vestru
in ptica je letela pod nebo.
Pozabila je. Vsak človek se
pač lahko zmoti. Groza!

II. poglavje

Na prvi pogled
nežne besede
božanje rok, poljubi
strasti, nagon in težave
hoče vse; ne dobi nič

P.S. Ker gre.
Misli na smrt, da ostane srce
čisto in zvesto; A zakaj? Ker
je on - baraba?
Razočaranje, prevarano dekle ne
more dolgo verjeti resnice.
Ljubilo je le njegove oči in
lase in roke in bilo je srečno...
Njemu pa je bilo vse to premalo
in si je poiskal več: nove avanture.

III. poglavje

Tlelo je že dolgo
dekle ga odbija, boji se
muči jo spomin
proti srcu ne more
potrebuje bližine človeka

P.S. Igrivo otroško se mu
približa in mu poklanja nežno,
nesebično ljubezen - to je za-
četek. Kaj bo potem? Spet...
Te misli podi proč od sebe,
tista kruta resnica je daleč,
nekje zelo daleč - kot v
strašnih sanjah.

Prijatelj,
ti jo obsojaš; a to ni bila igra, to ni njena igra in ne igra usode... To je življenje, ki ji je pod očmi zarezalo dve gubi in v njenem srcu omajalo vero v človeka.
Zato je ne sodi, če je ne poznaš. Jaz jo ljubim.

SKELEČ UTRINEK

Zunaj je mrak in oster mraz preganja ljudi in živali v zavetja. Učim se. Gledam nekam mimo zvezka in potihoma ponavljam. V sobi je prijetno toplo, saj v peči živo prasketa ogenj.
Mirno tišino pretrga komaj slišen šum v dimniku. Je to ogenj? Oh ne! Vstanem od zvezka in prisluhnem ob cevi vroče peči. Nekaj vztrepetava in se zaganja, kakor vešča k svetlobi. Prešine me: "Ptič!" Zunaj je mraz. Premrle

ptice se stiskajo ob robovih dimnikov, da jih sajasti oblaki vsaj nekoliko ogrejejo. Še in še podrhteva cev, podrhtevajo stene, podrhteva moje srce.
Kako naj te rešim, ubogo bitje? Naj polijem žarečo žerjavico z vodo in odmaknem cev? Potem bomo morala še enkrat počistiti in zakuriti peč. Premišljujem minuto, dve. Prepozno. Bitje, ki se je v vroči cevi borilo za življenje, je omagalo. Nobenega šuma, nobenega znaka življenja ni več. Tišina kot prej, le ogenj prasketa. Se mi je vse samo zdelo?
O, ne goljufaj sebe! Svoje vesti ne moreš ogoljufati. Žrtvovala si drobno tuje življenje za svoje udobje!
- Sem edina?

OČI

Pogledala sem zbegana
ti v oči,
v hladne, mirne oči,
mirne tako, da dih mi je zastal.

S temi očmi si
ljubil in lagal!

Pa vendar - srce
kot list je v vetru
rahlo vztrepetalo
in roka bežnega spomina
je pogladila rano.

Ljubica

KORAKI

Gledal si moje korake in mislil,
da pot mi je s
cvetjem posuta.

Pa sem hodila nad breznom
in le en sam pijan korak...

Gledal si moje stopinje;
da, nekoč je tam zadaj
sonce sijalo na nje.

Vendar še zdaj slepi koraki
tipljejo pot v megli.

Ljuba

Zlata zarja
za gorami.
Zlati lasje
in modre oči
deklice,
ki osamljeno
stopa po stezici.
Zlata zarja
ji zapre pot
in deklica
se ustavi.

Veter
nosi zlate lase,
kaplje dežja
padajo izza zarje
na zlate lase.

Konec dežja,
konec zlate zarje,
konec življenja deklice
z zlatimi lasmi
in modrimi očmi.

Franci

MAJHNO MODROVANJE DEŽURNE O RAZNIH STVAREH

Da, lepo je bilo v četrtek. In tista proslava v hali, prav imenitna proslava. Posebno Mladi levi. Mladi levi! In Jernej Jung. Nekateri so sicer žvižgali, ampak največ zato, da so se postavljali pred sošolkami s svojo hrabrostjo. Da, hrabrost!
"Oprostite, kje je govorilnica?"
"Po tehle stopnicah, prvo nadstropje desno."
"Ali piše?"
"Da. Ne, ne vem. Sicer je pa odprto."
Seveda, zdaj je vse odprto. Šolo popravljajo. Razbijajo. Udarjajo. Povsod polno ometa, prahu, celo opek. Zato nosimo čevlje in ker nam ni nihče tega prepovedal, delamo tako še naprej, čeprav je udobneje v copatah.
Seveda bi šolo lahko popravili že poleti, pa ni bilo denarja. In sploh so težave z denarjem.

"Oprostite, ali lahko pustim tukaj mrežo, v govorilnico grem. Težka je, veste."
"Da, se razume, se razume."
V govorilnico. Mar hodijo vsak dan govorit s profesorji? Moja mama nikoli ne hodi.
Oh, zvoniti moram. Čisto narahlo bom pritisnila na zvonec. Saj ga bodo slišali, ker je konec ure. To slišimo tudi takrat, kadar ne zvoni.
Zdaj šola oživi. Po hodnikih prerivanje, suvanje, tekanje, kričanje, razgrajanje. Zaboj se napolni, ker je tukaj pri meni toplo, in hite mi pripovedovat sto in sto važnih stvari.
"Pošto!"
"Nova pošta?"
"Je že prišla nova pošta?"
Kar malo hudo mi je, ker moram prekiniti ta kraval. Zvonim, tokrat malo bolj pogumno. Konec odmora je in zdaj bodo slabše slišali.

No, ja. Pa sem spet sama. Izključim pečko, ker mi je pretoplo. Kaj delajo zdaj v našem razredu? Poslušajo šale profesorja Hubada? Ali pa mogoče sprašuje?
Pri premišljevanju me zmoti profesor Antić:
"Katera ura teče?"
"Četrta!" zavpijem in kažem s prsti, ker se iz zaboja slabo sliši.
Potem prepisujem sociologijo in filozofijo. Zvezke mi je prinesla soseda.
Pravzaprav bi morala biti dežurna že prejšnji teden, pa sem bila bolna. Strašno dolg čas je biti bolan. Ko si že skoraj zdrav, te ne pustijo iz postelje in lahko samo premišljuješ. Tega ti ne morejo prepovedati, čeprav ti prijateljsko odsvetujejo, češ, počivaj, počivaj.
Da. In potem bi morala za praznike k stari mami, pa nisem šla, ker sem bila še "bolehna". Lahko si misli, da je vlak iztiril ali da so v Ljubljani snežni zameti ali kaj podobnega.
"Oprosti, ali si že zvonila četrto uro?"
Važno pokimam. Četrti letniki morajo biti važni. Kaj bi se zgodilo, če bi se jim prvi povzpeli na glavo? Tako je bilo vednar od nekdaj in tako mora ostati. Tudi oni bodo enkrat prišli na vrsto. Ta čas pa naj pridno pišejo v šolski list, da bodo v četrtem lahko še bolj važni.

Tako torej sedim tukaj že četrto uro in razmišljam, razmišljam... O čem že? Ah, da, tudi o Donovanu. Donovan mi je všeč. To je res zadnji ostanek romantike v atomskem veku. /Rada imam romantiko/.

In tu so fantje, ki so lani končali našo šolo. Prišli so kar tako, pogledat. Malo poklepetajo, se sprehodijo po šoli in grejo.
Tudi mi bomo drugo leto hodili obiskovat našo šolo. Obujali bomo spomine na razne dogodke, vesele in žalostne, in profesorji nam bodo govorili: "Ja, kaj pa vi tukaj?" Da, to bo zanimivo.

Pošta! Saj res, moram po pošto! Tečem v pisarno, poropotam in vdrem:
"Oprostite, je že pošta?"
Ravnateljica je prijazna: "Ne, ni še."
Spet sem v zaboju. Hm-nja, zdaj postaja že resno dolg čas.
Ljubi moj dežurni, čim hitreje moraš crkniti.
Čudežni par
Hostnik
Pod lipco
/To berem na steni - in še kaj drugega./
Poleg vsega puščajo ljudje odprta vrata. "Polena ven letijo," bi rekla babica. Ampak jaz ne grem še trinajstič zapret vrata.
Naši imajo zdajle zgodovino. Saj imam čisto rada zgodovino, saj. Ampak tukaj sem le bolj na varnem.
"Oprostite, ali lahko oddam dojenčka v rejo?"
"Ne, gospa, tukaj je šola."
Lepo pojasnim, kam se dajo v rejo dojenčki.
No, in tako je tu sedma ura. Naš razred kaplja domov, ostala so le še dekleta, ki pojejo v zboru. Potem počasi mine tudi ta ura, konča se moje dežurstvo, konča se razmišljanje o raznih stvareh. Vsaj za papir, drugo naj pa ostane kar lepo zame.

Alenka

"DEMOKRACIJA DA - RAZKROJ NE"

V marsičem se strinjam z našimi kulturnimi delavci, ki so obsodili mlade - toda vseh ceniti po slabostih nekaterih - to je huda napaka.

Dajte, pokažite nam naš smoter, naš cilj, za katerega naj se borimo; ne govorite nam le o samoupravi, politiki in o človeku. Resničnost je pred nami!

Mi vsi imamo nekaj skupnega, čeprav se v mnogih načelih razhajamo. Vsi smo mladi, v nas vre življenje...

Marsikdo je obupal, marsikdo med nami je pravi huligan, ki kazi naše vrste, tega ne zanikam. Kdo je tega kriv? /Naj ostane vprašanje./ Toda mi iščemo ta naš novi smisel, ki ste ga starejši našli v revoluciji. Zakaj ne razumete našega beganja in neurejenega iskanja, ki se izraža tudi v pesmih?
A ne obsojajte vsega in nas vse po tem ...
"Tri cipe, stoječe na
vogalu
diskutirajo o socialnih ...

Boš tiho. In krona vsega.
Slovenec je hudo klerikalen,
ob tistem, ob čemer je ...

Tolovaji so 25-letnico
praznovali...
v župnišču so ..."

Vem, nasmeh, bridek in ponižujoč vam gre prek usten...
Tudi mi smo proti blatenju revolucije in so nam svetli liki iz zgodovine.
Toda med vrsticami kritike naših kulturnih delavcev sem zasledila zasmehljiv strah za "stolčke" mladih in starih.
Sporov seveda ne bomo reševali - kot pravijo: " z gromovniškimi manifesti"...
Zavedam se, zavedamo se, da smo zrasli iz vas in da bomo stopili na vaša mesta, da bomo mi vodili našo družbo, da bomo postali njeno življenje.
"Vse razumeti se pravi vse odpustiti"... - Matej Bor.
S tem se ne strinjam, ker se ne morem. Razumeti nas morate, drugače bo med nami nastal prepad, ki ga ne bo moč hitro z besedami poravnati, ki ne bo razkril le gnilosti in vihravosti in naših mask, ampak bo šel prav v človekovo bistvo, ko bomo hoteli, da bo človek res človek, da bo človek zunaj in znotraj isti - svoj.
Obrazov /svojih/ pa nas je obojih strah - kot pač "ljudi".

Ne, ni moja želja, da bi sedaj solila pamet ali spravljala na dan vse probleme, o katerih smo že toliko govorili in pisali in bi se o njih še morali pomeniti. Pa ne na konferencah, ob kavi in cigareti na mehkejših stolih kot doma!
Moja beseda je trda, kot življenje. Razumeti nas, da, in nam pomagati, ne nas takoj zavrniti in udariti po nas. Priznajmo svoje napake! Popravimo jih!

Mi smo mladi, želimo miru in ljubezni na vsem svetu in tudi v naši družbi, doma, v naših srcih.
Človek, poglej si v obraz, tudi ti, ki to bereš! Ne, moj obraz ni tako lep, da bi lahko zasmehovala ljudi in svet. Moje srce pa je človek! ujet v moje prsi.
Nisem idealist - živim v prašni stvarnosti, a tudi tu najdem lepoto.

Izpadi, kvante, straniščna literatura, - to tudi zame ni kultura, ne kulturna dela in bodo propadla, kot vse, kar ni gnalo iz večine nas in ni pognalo korenin v naših srcih!

Sibila

MLADOST JE NOROST

"Mladost je norost, skače čez vodo, kjer je most!"
Za tem pregovorom se prav gotovo skrivajo dolgoletne izkušnje mnogih rodov, ki so iz stoletja v stoletje skušali mladost, na svoje stare dni pa so ugotovili, da so mlada leta - nora leta! Če isto velja tudi za nas, bodoče učitelje in profesorje, doktorje in izženirje, umetnike in znanstvenike, pa to, moderno učeno, "proučimo" na temeljih ugotovitev naših pradedov in prababic!

Naj začnem z današnjim dnem, sicer pa pravijo, da je dan dnevu enak. Torej - ...

Vračam se iz šole domov. Pomikam se mimo študentovskega doma. Pred menoj gresta še dve dekleti, ki se živahno razgovarjata. Takrat pa se na praznih oknih doma prikažejo glave, ki z ritmičnim požvižgavanjem dajejo takt za korakanje po pločniku. "Kaj pa je to" bo kdo vprašal. "To je pa čisto normalen pojav!" Bolj normalen pojav pa je prav gotovo kot tisti, ki sem ga doživela v četrtem razredu.

Bilo je nekega dopoldneva v maju, pri pouku prirode in družbe. Na mojo klop so od sošolca za mano naenkrat začeli deževati skrbno preganjeni listki. Prve sem skrivaj prebrala, potem pa sem jih raje spravljala pod klop. Jezilo me je, ker me je učiteljica začela sumljivo pogledovati. Na koncu ure pa sem užaljena zgrabila ves sveženj lističev in jih prinesla na njeno mizo. Ta jih je dala v predal in jih kasneje prebrala. Na govorilni uri pa jih je pokazala moji mami in smejoč se prebrala najzanimivejše vrstice. Na listku je pisalo: "Jst te mam tako rad, kukr ps, kost!"

Stara učiteljica je še dobrodušno preteče dodala: "Presneti fant, mu bom že dala! Cvek bo dobil, prav zares! Ampak ne zaradi vsebine, zaradi slovničnih napak!"
Ali se mladost začne že pri desetih letih, da jo lahko vštejemo pod norost?

Spominjam se še enega dogodka iz dni, ko sem bila stara kakšnih devet, deset let. Pred ograjami so se radi zbirali fantje in dekleta, ki so se počutili že mnogo starejši in pametnejši od nas, četrtošolčkov. Vedno se mi je zdelo za malo, da me nočejo v svojo družbo. Zato sem se jim sklenila maščevati. Prilika je nanesla, da nas je obiskala teta iz vasi s svojim Jurčkom. Kot kmečki fantič je bil vajen vseh vragolij, od skakanja, prekucovanja in plezanja, do metanja kamnov. Navdušen je bil nad zamislijo, da bi ponagajala razvneti družbi pred hišo. Nabrala sva nekaj kislih jabolk, stekla za drvarnico in Jurček je začel s "streljanjem" čez streho. Mislim, da je nekajkrat zadel v polno, kajti

kriki, ki so jih poznali že stari Slovani, so pričali o tem. Zdaj pa niti ne vem več, če je mladina neumna. Mogoče pa to velja za četrtošolčke?

Pišem o dnevih, ki so že minili. Kaj pa yeh, yeh, ki odmeva iz dvoran? Mozart ni mogel zaspati, ker sestra ni končala svoje skladbe na klavirju z zaključnim akordom. Kaj bi storil sedaj, ko bi slišal disonančne zaključke divjih posnemalcev slavnih Beatlesov? Še celo Bach, ki je ljubil baročne skladbe, natrpane z okraski in trilerji, kaj bi storil on? Če bi poznal pregovor, bi morda rekel: "Mladost je bila norost, mladost je norost in mladost bo norost." Ali pa bi celo našel kakšen navdih za nove skladbe? Kdo ve? Saj se Beatlesi in Rolling-Stonesi niso dvignili v baroku ali klasicizmu. Zasloveli so dandanes, v atomski dobi, ki zahteva od mladine novih ambicij v vseh smereh in pričakuje od nje astronavte in vojake. Ne, ne! Vojna pa naj se ne vmešava v mladost. Mladi ljudje ljubijo življenje, zato naj smrt gre mimo, svojo pot. Ko bi te reke vojn vsaj že končale v morju!

Po cestah hodijo mlada dekleta, stisnjena v ozka minikrila in čeveljčke in počesana po najnovejši modi. Nekatere imajo zvezke povezane z elastičnimi trakovi, ki poudarijo, da so samo dodatek k torbici v roki. Doma se pa bojijo najesti, sicer bi po biološkem zakonu dobile odvečne kalorije, ki bi šle v podkožno tkivo okoli pasu. To pa vsekakor ne gre v sklad z oprijetimi oblekami.

Fantje, stari manj ali več kot osemnajst let, drvijo po ulicah s kolesi in motorji. Seveda, po svojih filmskih vzornikih bi radi pokazali nasprotnemu spolu, da niso kar tako!

Takšni so fantje in dekleta pri nas. Hujših primerov, kot so kakšen pretep ali razbite šipe, navadno ni. V državah z najvišjim standardom pa mladina iz objestnosti ali kdo ve

česa ropa in ubija. Morda je tega kriv prevelik razvoj tehnike, pa prezaposleni starši, obilje ...
Upajmo, da to ne bo postala "nalezljiva bolezen" kakor so dolgi lasje in žvečilni gumij. Sicer pa jaz nimam nič proti temu, saj imam rada, da kdo posnema naše slavne pesnike, na primer dolgolasega Prešerna in Vodnika, ali pa še celo stare neandertalce z močnimi čeljustmi. Lepo je, če tudi v tem času vidim delček zgodovine.

Ko bodo stari, bodo pa možje brili lase, brade in brke, da bodo izgledali čim mlajši.

Srečujejo se priletne ženice, starke na vogalih, matere v trgovinah in potožijo druga drugi o svojih otrocih:
"Moja Saša se nič ne uči. Ne vem, kaj bo z njo!"
"Moj Matjaž pa je zadnjič že tako ušpičil!"
"Uh, ko bi Katja vsaj malo bolj mislila na knjige kot na filmski svet!"
"Saj, saj, vsi so prežeti s temi kriminalkami in popovkami. Mi smo včasih hodili v gledališče, v opero. Kaj bo s to mladino?"
Taka so vprašanja skrbečih staršev in podobno večkrat piše v časopisih.

Nekoč sem poslušala mlado predavateljico. Njene besede o otrocih so se mi globoko vtisnile v spomin:
"Naši malčki so zlato. Ti pa rastejo, prerastejo otroštvo in pridejo v leta, ko se to naše zlato ne da več kovati. Kje pa se naučijo neposlušnosti, grdih besed in slabih dejanj? - Posnemajo starejše, ki so se tega naučili od starejših, ki so tako videli delati starejše. Vidite, zato jim skušajmo dati dober zgled. Spomnimo se, ali nismo že kdaj rekli kakšno lepo po slovensko, če se je oče s kladivom po prstih namesto po žeblju ali pa se je nam, ženskam, prismodila omaka! Vsi se trudimo, da bi bilo našim otrokom v mladosti najlepše in da bi bili pridni, nam v veselje. Saj so tako želeli tudi naši starši nam in

in njihovi starši njim in tako dalje. A vendar smo bili tudi mi včasih v letih, ki jim sedaj pravimo nora leta, kajne?"

Tako je zaključila, saj je mladostnih skokov čez plot tako veliko, da jih zelo zanimivo opisujejo mnogi pisatelji.

Lučka

ZRCALO NAŠEGA OBRAZA

Resnice

Govori resnico in bodo rekli, da lažeš.
In te bodo po gobcu
in slinjevci - pljunili nate,
ker si odkril gnilobo njih duš.

Norec je srečen,
da gleda vedno svet na glavi
in vidi in misli, da je vse prav.

Nekaj besed

Nekoč sem, dragi, mislila, da ne znam,
ne morem živeti. Ne razumeš?
Glej, včasih se človeku zazdi,
da je čisto sam, da je vse nesmisel,
ne ve, zakaj živi . . . Toda, ko sta dva,
ko stopiš med ljudi,
z njimi spregovoriš, začutiš skupen utrip -
nisi več sam!

BILL

ČAS IN MI

Pišem zgodbo o sebi in o sebi enakih. Razmišljam o tem, kar sem bila in zdaj nisem več. Iz mene so napravili nekaj, kar nisem nikoli hotela biti.

Življenje je ena sama dirka. S slepo naglico hitimo naprej. Kam bežimo? Kje se bomo ustavili? V silovitem tempu vsakdanjosti se zgubiš, ker ne moreš več naprej. Kje je čas za tvoj mir in razmišljanje?

Človek spozna, da je izgubil obraz in nasmeh. Ni te več. Tvoja senca zasanjana beži po ulicah. Na pamet se uči šolske lekcije, ker je preslabotna, da bi svobodno mislila.

Spreminjamo se. Šestnajst predmetov v šoli ti nalaga številke, snov se kopiči v nerazumljivo gmoto. Pozno se vračaš domov. Čas hiti in tudi ti moraš hiteti. Ob odprtem zvezku ti glava počasi klone nizko med ramena in ne zavedaš se, kje si obstal. Tvoj organizem se izčrpa. En dan je minil. Tako tisočkrat omahneš, tisočkrat te dvignejo in te neusmiljeno pahnejo naprej v življenje.

Moj dan se še ni končal, ko se že začenja drugi. Ne morem do konca. Ko slutim, da bom našla svoj čas in ga z zadoščenjem zgrabila, spoznam, da je pred menoj neskončna neprehojena pot.

In spet se odpravljam na pot. Od začetka in znova. Od silnega napora so mi zbolele oči. Slepo bežim po

tirnicah življenja, postavljam svoje dneve na kocko in trepetaje čakam, kaj se bo zgodilo. Utrujena sem. Vsak dan sedim v šoli še bolj negotova. Učim se iz navade, iz čudnega nagona. Kakšen je moj cilj? Čemu se učim? Nekoč sem ljubila šolo, danes omahujem. Preveč nas je obremenila.

Noč je še, ko odhajaš v šolo, v čudni negotovosti in noč je že, ko se vračaš domov. Kje je čas, da bi se učil? Kdo mi bo odgovoril na to? Kako močno se včasih zavemo strahotne ničevosti in majhnosti naših življenj, vseh prizadevanj in čustev; učimo se: zakaj? borimo se, zaničujemo in ljubimo ... potem pa pride smrt in v trenutku prekine naše prizadevanje.

Ne morem se brezskrbno učiti. Mnogo zahtevajo od nas, nihče pa ne analizira enega dijakovega dneva, da bi spoznal, kako je z njim. "Kampanjsko učenje",nam očitajo profesorji. In res je tako. Mnogo, kar sem se naučila, je bilo na pamet. Vem, kdo me je do tega prisilil in škoda, da je tako. Strah me je. Morda nisem sposobna, da študiram. Kriv si ti! Kriv si sam, ker omagaš, popustiš v boju in ne najdeš časa za učenje. Tempo življenja zahteva, da zadovoljimo svoje najosnovnejše človeške potrebe. Za duhovnost, za počitek ni časa.

Poleg šole ni časa, da bi delo obdal z duhovnim bogastvom, ga poplemenitil. Ni časa, da bi v tišini izklesal iz njega svoj jaz, da bi pokazal svojo pravo podobo. Ni vse prav, kar nas obdaja.

Je vredno razmišljati: naj grem k pevskim vajam, na sestanek ali k uri klavirja? To niso bili redki primeri. Za kaj sem se odločila? Za tisto, kar me je najbolj obogatilo. Nikoli nisem proti temu, da se ne bi učila. Nisem šla v šolo s tem namenom. Šla sem, da bi si pridobila čimveč. Želela sem spoznati mnogo novega. Brez žrtev ne gre. Nisem se jih branila. Bila sem ponosna na vse, kar sem se naučila.

Nekega dne sem spoznala, da vse hitreje bežimo. Vse sprejemamo površno, vsebine ni. Naj bežim z drugimi vred brezbrižno mimo vsega ali naj grem počasnejšo pot?

Hočem veliko vedeti in hočem časa za to, da se naučim.

Nasmeh mi šine čez bledo podobo nekdanjega obraza. To nisem jaz. Lepše bi bilo, če bi se učili bolj zmerno, s poudarkom in z ljubeznijo.
Nič manj se ne bi naučili in vedeli bi, zakaj se učimo. Danes ne vemo nič, ker preveč hitimo.

Je le z menoj tako?

Povej, prijatelj, si ti sposoben, da se umirjen ustaviš izven burnega toka življenja. Povej, če si sposoben najti čas za razmišljanje in potrudila se bom še bolj, da bom našla stik s teboj?!

Nočem biti mehanizem brez veljave. Hočem biti predvsem človek, ki dela z ljubeznijo, se uči z veseljem in ga ni strah napora!
Za to pa potrebujemo čas in razumevanje.

Jožica

ToP POP

NOVOLETNI PLES

Tik pred Novim letom so nam dekleta iz 4.c pripravile novoletni ples, na katerem so igrali Sinovi iz Ljubljane. To je bil za našo šolo izjemen dogodek, saj so take prireditve pri nas zelo redke. Sinovi so se pokazali kot dobri instrumentalisti in pevci. S svojim izbranim repertoarjem so navdušili prav vse, saj so igrali vse vrste pop glasbe. Posebna poslastica za ljubitelje moderne glasbe je bila prav gotovo odlična izvedba skladbe Time of a season. Vsi prisotni so

bili navdušeni nad vokalno izvedbo Vilija Lippaia Gin House in When the Man loves a Woman. Edina luknja v celotnem programu je bila slaba izvedba Young Woman. S Sinovi je nekaj minut igral tudi Tomaž Domicelj, ki je skupaj z bas-kitaristom, orglarjem ter bobnarjem improviziral nekaj instrumentalnih skladb. Med tem ko sta kot pevca blestela bas in solo kitarist, zadnji ob petju pesmi ansambla Bee Gees, je bil najboljši instrumentalist orglar Prle, ki je navdušil z odličnimi improvizacijami.
Torej, želimo si, da bi bilo pri nas še več takih kvalitetnih prireditev, kot je bila ta. Še enkrat hvala dekletom iz 4.c, ki so ples priredile in čestitam za odlično organizacijo.

ToP 4.a

DISCO KROŽEK

Dijake vabim k sodelovanju pri Disco krožku, ki bo na naši šoli. V njem naj bi se zbrali ljubitelji pop glasbe, ki bi se shajali enkrat tedensko, se pogovarjali o novostih iz sveta pop-glasbe in poslušali plošče. Podrobnosti boste izvedeli na oglasni deski.

ToP 4.a

KRONIKA S STAREGA VRHA

/Sinoči sem na vasi bil/

V ponedeljek smo v dom prišli
tam gor pod Starim vrhom,
smučine smo preizkušali
tja dol k strmim dolom.

Čaji se spreminjajo
tam gor pod Starim vrhom,
vode nam dolivajo
pod strogim tam terorjem.

Ob osmih smo vstajali
tam gor pod Starim vrhom,
dober kruh smo papali
tam gor nad starim prtom.

Ob devetih smo se smučali
tam gor pod Starim vrhom,
padci so kar dobri bli
tam dol pod strmim bregom.

/Se nadaljuje/